

## Arrest

nr. 225 313 van 28 augustus 2019  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ  
Broustinlaan 88/1  
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IV<sup>e</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2019 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 9 december 2015 België is binnengekomen, diende op 24 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 24 februari 2017 besliste de commissaris-generaal tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

*“Asielaanvraag: 24/12/2015*

*Overdracht CGVS: 05/04/2016*

*U werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 29.11.2016 van 8.40 u. tot 13.51 u. en op 17.01.2017 van 9.16 u. tot 11.30 u., bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van uw advocaat meester Gobert.*

*Na een grondige beoordeling van de motieven van uw asielaanvraag beslis ik u de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen."*

1.3. Op 30 oktober 2018 werd verzoeker opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud omdat een nieuw element in verband met de vluchtelingenstatus in aanmerking moet worden genomen.

1.4. Op 28 november 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 29 november 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 24/12/2015*

*Overdracht CGVS: 05/04/2016*

*U had een persoonlijk onderhoud op 20 november 2018 van 14.00 uur tot 15.50 uur op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Pashtoe machtig is.*

#### **A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pasjtoen van etnische origine te zijn. U bent het soennitische geloof aanhangig. Op 24 december 2015 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. U verklaarde geboren te zijn op 30 maart 1997 in de stad Jalalabad, de hoofdstad van de provincie Nangarhar. U verhuisde later naar de stad Kaboel, waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan.*

*U werkte als journalist bij Ahwaz Communications samen met uw zus P. (CGVS (...)). Vanaf 2013 kreeg u ontelbare dreigtelefoons van Daesh waarbij ze u dwongen uw werk op te geven en u aan te sluiten bij hen. In augustus 2015 werd u opnieuw telefonisch bedreigd door Daesh en bedreigden ze ook uw zus. U besloot vervolgens in oktober 2015 het land te verlaten en kwam op 9 december 2015 aan in België, waar u op 27 februari 2017 de vluchtelingenstatus werd toegekend.*

*Op 23 augustus 2018 werd u door de luchtvaartpolitie te Düsseldorf gecontroleerd. U was in het bezit van vluchtgegevens waaruit bleek dat u was teruggekeerd naar Afghanistan. Zo was u op 2-3 juli 2018 van Düsseldorf via Istanbul naar Kaboel gereisd en reisde u terug op 23 augustus via dezelfde route.*

*U verklaart te zijn teruggekeerd naar Kaboel op 3 juli 2018 om te trouwen met M.S. op 6 juli 2018. U verklaart steeds bij uw schoonouders te hebben verbleven in het dorp Deh Araban Qargha, gelegen in het district Paghman van de provincie Kaboel. U verklaart verder dat u op 1 augustus 2018 werd aangevallen door troepen van Daesh toen u naar Paghman terugkeerde vanuit de stad Jalalabad. U kon ontsnappen en liep kleine verwondingen op, die u liet behandelen in een ziekenhuis in de stad Kaboel. U bleef vervolgens tot 23 augustus 2018 in Paghman omdat u verscheidene documenten in orde moest brengen in de steden Jalalabad en Kaboel ter staving van uw huwelijk zodat u op termijn gezinshereniging kan aanvragen in België.*

*Op 7 september 2018 ontving het CGVS een brief waarin de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzoekt om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. Gezien dit nieuwe element in uw dossier, werd u op 20 november 2018 uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS.*

*Ter staving van uw verklaringen legt u de volgende documenten neer: een Afghaans doktersattest, huwelijksattesten, een kopie van het Afghaanse paspoort van uw echtgenote en twee foto's.*

#### **B. Motivering**

*U kreeg op 27 februari 2014<sup>7</sup> het statuut van vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.*

*Artikel 55/3/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.*

*Uit de informatie terug te vinden in het administratief dossier blijkt dat u teruggekeerd bent naar Afghanistan op 3 juli 2018 en pas bent teruggekeerd op 23 augustus 2018. De vaststelling dat uw persoonlijk gedrag erop wijst dat u in uw land van herkomst geen vervolging vreest, om welke reden dan ook, volstaat om op grond van artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet over te gaan tot de intrekking van uw vluchtelingenstatus.*

*Teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 20 november 2018 gehoord door het CGVS. De redenen die u heeft aangebracht voor het behoud van uw status kunnen een behoud van uw internationale beschermingsstatus echter niet wettigen.*

*Wat betreft uw bewering dat uw terugkeer naar Kaboel, nota bene de stad die u ontvlucht bent omdat u voor uw leven vreesde, niet wil zeggen dat u daar niets te vrezen heeft (CGVS, p.5), dient te worden opgemerkt dat die vrees u er alvast niet van heeft weerhouden om naar Afghanistan terug te reizen en in Kabul te vertoeven. Alleszins relateert uw persoonlijk gedrag uw beweerde vrees voor de mensen voor wie u gevlucht bent uit Kaboel in zeer belangrijke mate.*

*Verder dient opgemerkt dat het allerm minst logisch is dat u louter en alleen om te trouwen terugkeert naar de plaats die u nota bene ontvluchtte omdat u voor uw leven vreesde en daar vervolgens meer dan zeven weken verbleef. Zo kon u gemakkelijk in een derde land huwen als u uw echtgenote wilde redden van haar problemen, wat er ook van zij. Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan blote bewering dat u uw huwelijk enkel in Afghanistan kon legaliseren (CGVS, p. 6).*

*Daarnaast beweert u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud tot tweemaal toe dat uw huwelijk de enige reden is van uw terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 3). Later beweert u plots dat u terugkeerde omdat het leven van uw echtgenote in gevaar is vanwege dezelfde problemen die u had toen u het land verliet (CGVS, p. 5-6). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, komt u niet verder dan de verklaring dat het doel van de vraag niet duidelijk was tot nu (CGVS, p. 6). Dit kan evenwel niet overtuigen.*

*Overigens is het allerm minst aannemelijk dat u geen voorzorgsmaatregelen nam toen u meer dan zes keer naar de stad Kaboel reisde, nota bene de plek die u ontvluchtte omdat u voor uw leven vreesde, enkel en alleen om het papierwerk rond uw huwelijk rond te krijgen. Zo verklaart u zelfs dat u vrienden heeft die bij de NDS (nationale veiligheidsdienst) werken en opperden om u te vergezellen, maar u weigerde omdat u "zelfs angst had van hun wapens" alvorens u moet toegeven dat u geen voorzorgsmaatregelen trof (CGVS, p. 12). Ook dit gedrag is allerm minst verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging.*

*Ten slotte dient opgemerkt dat u evenmin aannemelijk gemaakt heeft dat u werd aangevallen door strijdkrachten van Daesh toen u van Jalalabad kwam. Zo beweert u dat "Daesh informatie kreeg over uw locatie" waarna zij de weg blokkeerden op een kruispunt waar u langs moest gaan. U verklaart verder dat ze u benaderden en dat u met ze probeerde te vechten toen u zag dat ze wapens en messen bij zich hadden (CGVS, p. 7). Het is evenwel niet aannemelijk dat Daesh wist waar u op dat exact tijdstip zou zijn als u nooit iemand informatie gaf (CGVS, p. 12) en daarbij de tijd hadden om een volledig kruispunt te blokkeren. Verder is het niet aannemelijk dat u het ongewapend zou willen opnemen tegen een groep zwaargewapende strijders van Daesh. Evenmin is het aannemelijk dat Daesh het risico zou nemen om die wegblokkering uit te voeren als er volgens uw verklaringen zeven soldaten opgesteld stonden aan dat kruispunt. Daarnaast is het uiterst opmerkelijk dat u erin slaagde zonder problemen met een doorgesneden band van Jalalabad naar Paghman te rijden (CGVS, p. 7). U verklaart verder dat u kleine verwondingen en mentale problemen opliep door dit incident en daarom naar het ziekenhuis ging (CGVS, p. 7). Echter, op het door u neergelegde doktersattest staat enkel dat u aan een stemmingsstoornis lijdt. Hiermee geconfronteerd, komt u evenmin verder dan de blote bewering dat in Afghanistan een wet bestaat die stelt dat een hospitaal u niet mag vragen waarom u incheckt (CGVS, p. 8). Dit kan evenwel niet overtuigen.*

*U moet bovendien meteen daarna toegeven dat u het doktersattest liet opstellen voor uw werkgever in België zodat u geen problemen zou krijgen. Gevraagd of dit de enige reden was dat u ze liet opstellen, beweert u plots dat u “wist dat u problemen zou krijgen met het CGVS als u terugkeerde naar Afghanistan” en u dit document liet opstellen om uw probleem te bewijzen (CGVS, p. 8). Deze verklaring kan evenwel allerminst overtuigen. Zo is het immers duidelijk dat u de Belgische asielinstanties wilde misleiden door via een buurland naar Afghanistan te reizen. Dit zet uw geloofwaardigheid verder op de helling.*

*De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De huwelijksattesten, het paspoort van uw echtgenote en de twee foto's tonen enkel aan dat u gehuwd bent in Afghanistan, wat in deze beslissing niet wordt betwist. Het doktersattest werd hierboven reeds besproken.*

*Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.*

*Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.*

*UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.*

*In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.*

*In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de*

*veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.*

*Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.*

*Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.*

*Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.*

*Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.*

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben.*

*De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.*

*Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.*

*Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.*

*Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.*

*Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.*

*U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kaboel. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

### *C. Conclusie*

*Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In het eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

*"Schending van de formele motiveringsplicht vervat in dat artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".*

Verzoeker meent dat zijn eenmalige terugkeer naar Afghanistan niet volstaat om te besluiten dat er geen gegronde vrees voor vervolging bestaat in zijn hoofde ten aanzien van Afghanistan. Hij benadrukt dat hij slechts voor een korte periode naar Afghanistan ging met een bepaald doel en zijn werk er niet heeft hervat. Dit blijkt uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker stelt verder dat hij niet in een derde land als Pakistan kon huwen omdat het praktisch en financieel niet haalbaar is om met de hele familie naar een derde land te gaan om te huwen. Bovendien worden de huwelijksakten van een derde land niet aanvaard door de Dienst Vreemdelingenzaken bij een aanvraag tot gezinshereniging. Verzoeker benadrukt verder dat hij slechts zes keer naar de stad Kaboel ging tijdens de werkuren. Hij licht toe dat zijn vervolgers ervan op de hoogte waren dat hij Afghanistan is ontvlucht en dat er geen reden is om aan te nemen dat zijn vervolgers op de hoogte waren van zijn terugkeer. Hij meent dat *"Men moet kijken naar de houding van verzoeker tijdens zijn verblijf in Kaboel. Is hij naar de parken gegaan om te picknicken?"*

*Als ja, dan kan men stellen dat hij geen vrees heeft om vervolgd te worden.*

*Verzoeker is 6 keer naar de stad gegaan, een stad waar honderd duizend leden van de ordediensten aanwezig is, en dit tijdens de werkuren.*

*Verzoeker is naar de officiële instellingen gegaan die zwaar bewaakt is. Verzoeker heeft zich naar deze instellingen verplaatst met privé vervoer en niet met de openbare transport.*

*Dit zijn allemaal voorzorgsmaatregelen in de ruime zin van het woord."*

Verzoeker meent ten slotte dat het feit dat hij reeds tot vluchteling werd erkend door de commissaris-generaal bewijst dat hij een hoog profiel heeft.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

*"artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b en c van de vreemdelingenwet".*

Verzoeker citeert uit informatie van Amnesty International en voert aan dat

*"Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.*

*Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':*

*"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".*

*Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Hij is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming."*

Verzoeker citeert verder uit informatie van UNHCR over de veiligheidssituatie in Kabul en stelt dat *"in dit rapport staat dat noch Kaboel noch Herat veilig is voor de burger"*. Hij citeert tevens uit informatie over de situatie van terugkeerders in Afghanistan van UNHCR, Oxfam, RDC en Amnesty International.

### 2.1.2. In een aanvullende nota van 18 juni 2019 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- COI Focus *"Afghanistan. Security situation in Kabul city"* van Cedoca van 15 mei 2019;
- EASO-rapport *"Afghanistan Security Situation-update"* van juni 2019."

### 2.1.3. In een aanvullende nota van 25 juni 2019 legt verzoeker volgende documenten neer:

- een kopie van een brief van de Rode Halve Maan in de provincie Nangarhar ter bevestiging van de ontvoering van zijn broer met beëdigde vertaling (stuk 1);

- een kopie van een brief van de dorpschoudeur ter bevestiging van de ontvoering van zijn broer met beëdigde vertaling (stuk 2);
- een vliegticket van Dusseldorf naar Kabul op 12 februari 2019 en van Kabul naar Dusseldorf op 25 mei 2019 (stuk 4).

Uit de aanvullende nota van verzoeker blijkt tevens dat hij nog foto's van de mishandeling van zijn neef wou neerleggen, doch de Raad merkt op dat deze niet bij de aanvullende nota werden bijgevoegd.

2.2. Overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van de Vreemdelingenwet in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1 § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in:*

*(...)*

*2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”*

Artikel 55/3/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 8 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015).

In artikel 2 van deze wet wordt gesteld dat deze wet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van (onder andere) de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

Inzake het ‘persoonlijke gedrag’ dat de intrekking van de vluchtelingenstatus tot gevolg heeft, stelt de Memorie van Toelichting: *“Het CGVS moet ook de vluchtelingenstatus intrekken wanneer die status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status. Het CGVS moet de vluchtelingenstatus eveneens intrekken als het gedrag van de houder van de status er later op wijst dat hij ab initio geen vrees koestert en daardoor wordt bewezen dat de vluchtelingenstatus hem indertijd ten onrechte werd toegekend. Artikel 57/6, 7° van de huidige wet voorziet reeds in die verplichting.”* (Parl. St., Kamer, 2014-2015, 1197/001, p. 21-22).

Het voormalig artikel 57/6, 7° waarnaar de Memorie van Toelichting verwijst, bepaalde dat de verweerder bevoegd was: *“om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest”.*

Artikel 55/3/1 kan aanzien worden als de omzetting van artikel 14 van voornoemde richtlijn. De Memorie van Toelichting stelt: *“Dit nieuwe artikel dat een nieuw artikel 55/3/1 aan de wet toevoegt, omvat alle hypothesen waarin het CGVS de vluchtelingenstatus volgens Richtlijn 2011/95/EU kan of moet intrekken.”* (Parl. St., Kamer, 2014-2015, 1197/001, p. 18). Artikel 14 van de Richtlijn 2011/95/EU betreft de *“Intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus”* en luidt als volgt:

*“1. Met betrekking tot verzoeken om internationale bescherming die zijn ingediend na de inwerkingtreding van Richtlijn 2004/83/EG, trekken de lidstaten de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie verleende vluchtelingenstatus van een onderdaan van een derde land of een staatloze in, beëindigen zij deze of weigeren zij deze te verlengen indien hij volgens de criteria van artikel 11 geen vluchteling meer is.*



2. Onverminderd de plicht van de vluchteling uit hoofde van artikel 4, lid 1, om melding te maken van alle relevante feiten en alle relevante documenten waarover hij beschikt, over te leggen, toont de lidstaat die de vluchtelingenstatus heeft verleend per geval aan dat de betrokken persoon geen vluchteling meer is of dat nooit geweest is, overeenkomstig lid 1.

3. De lidstaten trekken de vluchtelingenstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in, beëindigen deze of weigeren deze te verlengen indien, nadat hem de vluchtelingenstatus is verleend, door de betrokken lidstaat wordt vastgesteld dat:

a) hij op grond van artikel 12 van de vluchtelingenstatus uitgesloten is of had moeten zijn;

b) hij feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de vluchtelingenstatus.

4. (...)

5. (...)

6. (...)"

Artikel 14, derde lid, b), van de Richtlijn 2011/95/EU wordt omgezet in artikel 55/3/1, § 2, 2°, maar de Belgische wetgever voegt daaraan toe *"of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest"*.

Artikel 55/3/1, § 2, 2°, beoogt aldus de samenvoeging van artikel 14, derde lid, b), van de Richtlijn 2011/95/EU en (blijkens de Memorie van Toelichting) het artikel 57/6, 7°, van de Vreemdelingenwet zoals dit gold tot de wetswijzing ingevolge de voormelde wet van 10 augustus 2015.

Uit de Memorie van Toelichting inzake artikel 55/3/1, § 2, 2°, blijkt dat de intrekking van de vluchtelingenstatus omwille van het persoonlijk gedrag een *ex tunc* benadering vergt. De Memorie van Toelichting stelt: *"Het CGVS moet de vluchtelingenstatus eveneens intrekken als het gedrag van de houder van de status er later op wijst dat hij ab initio geen vrees koestert en daardoor wordt bewezen dat de vluchtelingenstatus hem indertijd ten onrechte werd toegekend."* (Parl. St., Kamer, 2014-2015, 1197/001, p. 22).

De verwijzing naar de vrees die *ab initio* werd gekoesterd en de toekenning van de status *"indertijd"*, behelst een beoordeling *ex tunc* wanneer later overwogen wordt om de vluchtelingenstatus in te trekken.

Nergens uit de bestreden beslissing kan blijken dat de commissaris-generaal thans de vervolgingen die verzoeker heeft ondergaan en die geleid hebben tot zijn vlucht uit Afghanistan in twijfel trekt en betwist dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aanwezig was toen hij in 2017 erkend werd als vluchteling. Ook de Raad ontwaart in de informatie waarop hij vermag acht te slaan geen elementen die kunnen leiden tot het besluit dat verzoekers huidige gedrag – het verschillende keren vrijwillig terugkeren naar Afghanistan – aantoont dat in zijn hoofde *ab initio* geen gegronde vrees voor vervolging aanwezig was en dat hij aldus in 2017 ten onrechte als vluchteling zou zijn erkend.

Derhalve kan de commissaris-generaal *in casu* op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet niet zijn overgegaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus die op 27 februari 2017 werd toegekend.

Wel kan de vluchtelingenstatus mogelijks worden opgeheven op basis van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet. Artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet verwijst naar de gronden voor de opheffing van de vluchtelingenstatus. In dit artikel wordt het volgende bepaald: *"Een vreemdeling houdt op vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1 C van het Verdrag van Genève. Bij toepassing van artikel 1 C (5) en (6) van voormeld verdrag dient te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen."*

*Het eerste lid is niet van toepassing op een vluchteling die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen."*

Artikel 1, C van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: *"Dit Verdrag houdt op van toepassing te zijn op elke persoon die valt onder de bepalingen van afdeling A, indien:*

1. Hij vrijwillig wederom de bescherming inroept van het land waarvan hij de nationaliteit bezit;

2. Hij, indien hij zijn nationaliteit had verloren, deze vrijwillig heeft herkegen;

3. *Hij een nieuwe nationaliteit heeft verkregen en de bescherming geniet van het land waarvan hij de nieuwe nationaliteit bezit;*
4. *Hij zich vrijwillig opnieuw heeft gevestigd in het land dat hij had verlaten of waarbuiten hij uit vrees voor vervolging verblijf hield;*
5. *Hij niet langer kan blijven weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in te roepen, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij was erkend als vluchteling, hebben opgehouden te bestaan. Met dien verstande echter, dat dit lid niet van toepassing is op een vluchteling die onder lid 1 van afdeling A van dit artikel valt, en die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in te roepen;*
6. *Hij, indien hij geen nationaliteit bezit, kan terugkeren naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij was erkend als vluchteling, hebben opgehouden te bestaan. Met dien verstande echter, dat dit lid niet van toepassing is op een vluchteling die onder lid 1 van afdeling A van dit artikel valt, en die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, terug te keren."*

De opheffingsgronden zoals ze in artikel 1, C van het Vluchtelingenverdrag zijn vastgelegd worden hernomen in artikel 11 van voormelde Richtlijn 2011/95/EU, dat handelt over de beëindiging van de vluchtelingenstatus en luidt als volgt: "1. Een onderdaan van een derde land of staatloze houdt op vluchteling te zijn wanneer hij:

- a) *vrijwillig opnieuw de bescherming inroept van het land van zijn nationaliteit; of*
  - b) *na verlies van zijn nationaliteit deze vrijwillig opnieuw heeft verworven; of*
  - c) *een nieuwe nationaliteit heeft verworven en de bescherming geniet van het land van zijn nieuwe nationaliteit; of*
  - d) *zich vrijwillig opnieuw gevestigd heeft in het land dat hij had verlaten of waarbuiten hij zich bevond uit vrees voor vervolging; of*
  - e) *omdat de omstandigheden in verband waarmee hij als vluchteling werd erkend, hebben opgehouden te bestaan, niet langer kan weigeren zich onder de bescherming te stellen van het land van zijn nationaliteit; of*
  - f) *indien hij staatloos is, kan terugkeren naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij als vluchteling is erkend, hebben opgehouden te bestaan.*
2. *Bij de toepassing van de punten e) en f) van lid 1, gaan de lidstaten na of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen.*
3. *De punten e) en f) van lid 1 zijn niet van toepassing op een vluchteling die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen."*

2.3. De Raad merkt op dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat verzoeker meermaals vrijwillig terugkeerde naar Afghanistan. Het administratief dossier bevat vooreerst een brief waarin de commissaris-generaal door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte werd gebracht dat verzoeker vrijwillig teruggekeerd is naar Afghanistan van 2 juli tot 23 augustus 2018 (Landeninformatie, stuk 27, nrs. 6-7). Deze feiten worden door verzoeker niet betwist (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 2). Uit de door verzoeker in zijn aanvullende nota neergelegde vliegtickets blijkt tevens dat verzoeker van 12 februari 2019 tot 25 mei 2019 vrijwillig terugkeerde naar Afghanistan (aanvullende nota verzoeker, stuk 4).

De Raad is van oordeel dat verzoekers gedrag – het feit dat hij meermaals vrijwillig en voor periode van meer dan een maand respectievelijk meer dan drie maanden terugkeerde naar Afghanistan in 2018 en 2019, waardoor hij vrijwillig opnieuw de bescherming heeft ingeroepen van het land van zijn nationaliteit – aan toont dat hij actueel niet langer een vrees voor vervolging koestert en hij derhalve geen vluchteling meer is.

De door verzoeker aangehaalde redenen voor zijn terugkeer naar Afghanistan zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het 'vrijwillige karakter' van verzoekers terugkeer naar Afghanistan, noch aan het besluit dat hij zich opnieuw onder de bescherming heeft geplaatst van het land van zijn nationaliteit.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij slechts voor een korte periode naar Afghanistan ging met een bepaald doel, namelijk omwille van zijn huwelijk. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen verzoekers huwelijk in Afghanistan staven, hetgeen *in casu* dan ook niet wordt betwist. De Raad is echter van oordeel dat verzoeker niet aantoonde dat hij zich gedwongen naar Afghanistan diende te begeven teneinde zijn huwelijk te voltrekken. Uit zijn verklaringen en de door hem neergelegde documenten kan immers blijken dat hij zijn huwelijk reeds voor zijn vertrek naar Afghanistan legaal regelde via de rechtbank door een volmacht te geven aan zijn advocaat (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 10; Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 26, nr. 10). Verzoekers verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij zich zelf naar Jalalabad en Kabul diende te begeven teneinde zijn huwelijk te legaliseren betreft een blote bewering. Het door verzoeker neergelegde huwelijkscontract werd afgestempeld door het Ministerie van Buitenlandse Zaken op 6 januari 2018, voor verzoekers terugkeer naar Afghanistan, hoewel hij tijdens het persoonlijk onderhoud beweerde dat hij zij zich in Afghanistan moest bevinden om zijn huwelijk te legaliseren door het ministerie van Buitenlandse Zaken (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 7). Deze vaststelling doet dan ook verder afbreuk aan voorgaande bewering.

Uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde foto's blijkt verder dat hij bij zijn terugkeer naar Afghanistan een religieuze huwelijksceremonie heeft gehouden in de provincie Kabul (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 10; Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 26, nr. 9). In de bestreden beslissing werd terecht opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, die beweert een gegronde vrees voor vervolging te hebben in Afghanistan, zich naar Afghanistan zou begeven louter en alleen om te trouwen, terwijl zijn huwelijksceremonie ook in een derde land zou kunnen plaatsvinden. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat het praktisch noch financieel haalbaar zou zijn om zich met de hele familie naar een derde land te begeven om te huwen, merkt de Raad op dat dergelijke louter praktische bezwaren geenszins een afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststelling, gelet op de door hem ingeroepen vrees voor vervolging in Afghanistan. Verzoekers verweer dat de huwelijksakte uit een derde land niet aanvaard wordt in het kader van een procedure tot gezinshereniging in België kan evenmin dienstig worden aanvaard, gelet op verzoekers verklaringen dat het een louter religieuze huwelijksceremonie betrof.

Verzoeker toont aldus niet aan dat het absoluut nodig was voor hem om aanwezig te zijn in zijn land van herkomst dat hij ontvluchtte omwille van een gegronde vrees voor vervolging door Daesh. Dat verzoeker er aldus vrijwillig voor koos om in Afghanistan te huwen toont aan dat hij zelf van oordeel was dat hij er niet langer een vrees voor vervolging hoefde te koesteren.

Waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud nog verklaarde dat hij terugkeerde naar Afghanistan omdat zijn echtgenote er eveneens over een gegronde vrees voor vervolging beschikt, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing reeds terecht werd geoordeeld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker verklaarde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud immers tweemaal uitdrukkelijk dat zijn huwelijk de enige reden was voor zijn terugkeer naar Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 3), terwijl hij later verklaarde dat verzoekers echtgenote ook gevisieerd werd omwille van verzoekers problemen toen hij Afghanistan ontvluchtte (*Ibid.*, p. 6). Verzoekers verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat het doel van de vraag hem niet duidelijk was (*Ibid.*), betreft een blote bewering die aldus niet wordt aanvaard. Van verzoeker kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij deze feiten direct zou vermelden wanneer hem gevraagd werd naar de redenen voor zijn terugkeer naar Afghanistan, *quod non*.

Verzoeker maakt bovendien middels zijn verklaringen evenmin aannemelijk dat hij thans nog over een actuele vrees voor vervolging beschikt bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker verklaarde tijdens verder het persoonlijk onderhoud dat hij bij zijn terugkeer onderweg naar Jalalabad werd aangevallen door strijdkrachten van Daesh, doch in de bestreden beslissing werd op omstandige en pertinente wijze geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan deze problemen. Deze motieven worden niet betwist door verzoeker in zijn verzoekschrift, zodat deze integraal worden overgenomen door de Raad: *“Ten slotte dient opgemerkt dat u evenmin aannemelijk gemaakt heeft dat u werd aangevallen door strijdkrachten van Daesh toen u van Jalalabad kwam. Zo beweert u dat “Daesh informatie kreeg over uw locatie” waarna zij de weg blokkeerden op een kruispunt waar u langs moest gaan. U verklaart verder dat ze u benaderden en dat u met ze probeerde te vechten toen u zag dat ze wapens en messen bij zich hadden (CGVS, p. 7). Het is evenwel niet aannemelijk dat Daesh wist waar u op dat exact tijdstip zou zijn als u nooit iemand informatie gaf (CGVS, p. 12) en daarbij de tijd hadden om een volledig kruispunt te blokkeren. Verder is het niet aannemelijk dat u het ongewapend zou willen opnemen tegen een groep zwaargewapende strijders van Daesh.*

*Evenmin is het aannemelijk dat Daesh het risico zou nemen om die wegblokkering uit te voeren als er volgens uw verklaringen zeven soldaten opgesteld stonden aan dat kruispunt. Daarnaast is het uiterst opmerkelijk dat u erin slaagde zonder problemen met een doorgesneden band van Jalalabad naar Paghman te rijden (CGVS, p. 7). U verklaart verder dat u kleine verwondingen en mentale problemen opliep door dit incident en daarom naar het ziekenhuis ging (CGVS, p. 7). Echter, op het door u neergelegde doktersattest staat enkel dat u aan een stemmingsstoornis lijdt. Hiermee geconfronteerd, komt u evenmin verder dan de blote bewering dat in Afghanistan een wet bestaat die stelt dat een hospitaal u niet mag vragen waarom u incheckt (CGVS, p. 8). Dit kan evenwel niet overtuigen. U moet bovendien meteen daarna toegeven dat u het doktersattest liet opstellen voor uw werkgever in België zodat u geen problemen zou krijgen. Gevraagd of dit de enige reden was dat u ze liet opstellen, beweert u plots dat u "wist dat u problemen zou krijgen met het CGVS als u terugkeerde naar Afghanistan" en u dit document liet opstellen om uw probleem te bewijzen (CGVS, p. 8). Deze verklaring kan evenwel allerminst overtuigen. Zo is het immers duidelijk dat u de Belgische asielinstanties wilde misleiden door via een buurland naar Afghanistan te reizen. Dit zet uw geloofwaardigheid verder op de helling." Verzoeker haalde geen andere concrete, geloofwaardige en ernstige problemen aan die hij zou hebben ondervonden bij een terugkeer naar Afghanistan.*

De Raad stelt bovendien vast dat verzoekers actuele vrees voor vervolging verder wordt ondergraven door de vaststelling dat verzoeker verklaarde dat hij zich tijdens zijn terugkeer naar Afghanistan van 2 juli tot 23 augustus 2018 zes à zeven keer naar Kabul stad heeft begeven, de stad die hij in 2015 ontvluchtte omwille van zijn gegronde vrees voor vervolging, en uitdrukkelijk verklaarde dat hij hierbij geen voorzorgsmaatregelen nam (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 12). Dit is des te frappant daar verzoeker verklaarde dat hij *"wat vrienden [had] die bij de NDS werken en ze zeiden dat ze mee konden gaan. Maar ik had zelfs schrik van hun wapens"*. Dergelijke verklaringen zijn echter geenszins aannemelijk indien verzoeker daadwerkelijk meent dat hij thans nog steeds over een vrees voor vervolging beschikt in Kabul. De vaststelling dat verzoeker dergelijke maatregelen niet noodzakelijk achtte is dan ook onverenigbaar met de door verzoeker geschetste actuele vrees voor vervolging in Afghanistan. Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat hij in Kabul niet *"naar de parken [is] gegaan om te picknicken"*, dat hij enkel naar zwaarbewaakte officiële instellingen ging tijdens werktijden en met privévervoer en dat dit dus als voorzorgsmaatregelen kan beschouwd worden in de ruime zin van het woord betreffen vooreerst loutere beweringen die geen afbreuk kunnen doen aan voorgaande vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoeker niet van elke voorzorgsmaatregel die hem ter beschikking werd gesteld gebruik zou maken teneinde zich veilig te stellen bij een terugkeer naar Kabul. Deze vaststelling toont dan ook aan dat verzoeker zelf van oordeel was dat hij er niet langer een vrees voor vervolging hoefde te koesteren.

Uit verzoekers verklaringen kan dan ook enkel blijken dat hij zich bij zijn terugkeer van 2 juli tot 23 augustus 2018 verschillende keren, zonder het nemen van ernstige voorzorgsmaatregelen, zonder serieuze problemen binnen Afghanistan kon bewegen en dat hij zich geenszins verborgen diende te houden bij zijn verblijf gedurende zeven weken. Dergelijke vaststellingen wijzen er verder op dat verzoeker actueel niet langer over een vrees voor vervolging beschikt in zijn land van herkomst.

Uit zijn verklaringen en de vliegtickets neergelegd door verzoeker in zijn aanvullende nota blijkt bovendien dat verzoeker van 12 februari 2019 tot 25 mei 2019 andermaal vrijwillig terugkeerde naar Afghanistan. Verzoeker verklaart in zijn aanvullende nota dat hij teruggekeerd is naar Afghanistan omdat zijn broer G.S. ontvoerd zou zijn door de taliban bij diens terugkeer naar Afghanistan en dat de taliban gepoogd heeft om hem daarbij te ontvoeren. Deze verklaringen zijn echter ongeloofwaardig, gelet op het feit dat zij tegenstrijdig zijn met de inhoud van de door verzoeker neergelegde documenten. De door verzoeker neergelegde brieven van het Rode Kruis en de dorpschoufden vermeldde immers dat de door verzoeker geschetste poging tot ontvoering plaatsvond op 1 februari 2019, terwijl uit het door verzoeker neergelegde vliegticket blijkt dat hij slechts op 12 februari 2019 vanuit België naar Afghanistan vloog en pas op 13 februari 2019 in Kabul landde. Aldus kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde feiten. De Raad blijft dan ook in het ongewisse over de redenen en de omstandigheden van verzoekers terugkeer naar Afghanistan van 12 februari 2019 tot 25 mei 2019. De vaststelling dat verzoeker geen zicht poogt te bieden op de daadwerkelijke redenen van zijn verblijf en terugkeer naar Afghanistan gedurende meer dan drie maanden vormt een verdere indicatie dat verzoeker de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit terug kan en wil invoeren. Dat verzoeker geen concrete, geloofwaardige of ernstige aan zijn tweede terugkeer naar Afghanistan verbonden problemen aanhaalt toont immers andermaal aan dat hij actueel niet langer over een gegronde vrees voor vervolging beschikt in Afghanistan.

Het loutere feit dat verzoeker over een hoog profiel zou beschikken bij een terugkeer naar Afghanistan kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling, nu verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij actueel nog problemen heeft omwille van dit profiel in Afghanistan. Verzoekers profiel kan niet volstaan om bij een loutere aanwezigheid in Afghanistan een gegronde vrees aan te tonen. Verzoeker dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke.

Bijgevolg besluit de Raad dat verzoekers gedrag – het meermaals vrijwillig terugkeren naar Afghanistan in 2018 en 2019, waardoor hij vrijwillig opnieuw de bescherming heeft ingeroepen van het land van zijn nationaliteit zoals bepaald in artikel 1, C (1) van het Verdrag van Genève – aantoonde dat hij actueel niet langer een vrees voor vervolging koestert en hij derhalve geen vluchteling meer is. Dit geldt te meer nu uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen zicht wil bieden op de redenen en omstandigheden van zijn tweede terugkeer naar Afghanistan gedurende meer dan drie maanden van 12 februari 2019 tot 25 mei 2019. Deze vaststelling bevestigt andermaal dat er anno 2019 in hoofde van verzoeker niet langer sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Dienvolgens wordt zijn vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet opgeheven.

Zoals hierboven reeds werd besproken, kunnen de door verzoeker neergelegde documenten deze vaststelling niet wijzigen.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts maakt verzoeker met zijn algemeen, vaag en ongestaafd betoog dan ook niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar de stad Kabul met socio-economische of humanitaire moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's "*Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus immers te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

*In casu* werd in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat verzoekers nood aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan de hand van de veiligheidssituatie in de stad Kabul moet worden beoordeeld. Verzoeker betwist deze motivering niet in zijn verzoekschrift.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (Landeninformatie, stuk 27, nrs. 1-4) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de

impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*"-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd.

Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "*collateral damage*" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviséerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap werden geviséerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt. De door verzoeker toegevoegde informatie is dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als deze waarop voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul is gesteund.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker voert verder geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar de stad Kabul.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus van verzoekende partij wordt opgeheven.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

##### **Artikel 3**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP